

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2020. húsvét

A hit

Húsvéti számunk, melynek témája a hit, különleges időszakban, különleges körülmények között jelenik meg. Nem találkozhatunk egymással, nem gyűlünk össze a templomban a húsvét megünneplésére. Nem veszünk részt a szertartásokon, nem vesszük magunkhoz még az Oltáriszentséget sem. Talán éppen ezekben a megszokott helyektől, emberektől, ünnepektől távol töltött időkben van a legnagyobb szerepe a hitnek. Jézus ezt mondta Tamás apostolnak: „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.” (Ján 20,29) Boldogok vagyunk mi is, ha a szokott keretek nélkül mégis tudunk örvendezni Krisztus feltámadásának, és Tamással együtt teljes hittel tudjuk mondani: „Én Uram és Istenem!”

Parma fidei – Hit pajzsa

Pál apostol az efezusi közösséget megszólítva lelki fegyverzet felöltéséről beszél a rossz elleni szellemi harcban, amikor így figyelmeztet: „*Öltsétek föl az Isten fegyverzetét!*” (Ef 6,11) A kialakult járványügyi vészhelyzet sok idős ember emlékezetét fordította olyan történelmi idők felé, amikor

a háború közelsége beárnyékolta az emberek életét. Megszólalásaikban felsejlenek azok a tapasztalatok, amelyek alapvetően meghatározták az ő életük alakulását. Harcolniuk kellett, hogy a túlélők között lehessenek. A túléléshez pedig nagy hitre van szükség. Mi is olyan helyzetbe ke-

rültünk, ami kimozdított a jól megszokottból. Új kihívások, nem várt változások és küzdelmek léptek be az életünkbe. Húsvét ünnepe felemeli a lelkünket, hogy elég elhárítás legyen bennünk a felelős küzdelemhez önmagunkért és másokért.

A Római Birodalomnak hivatásos hadserege volt. A barbárok otthon őrizték – sokszor kiemelt helyen – őseik fegyvereit és szükség esetén azokat megragadva indultak a harcba. A római katonák azonban a hadseregtől kapták a felszerelésüket. A pajzs akkoriban csaknem embernagyságú volt, íves, négyzetes, ami hosszában és keresztben összeragasztott farostokból állt. Nagyon szilárd, rugalmas és ugyanakkor könnyű is volt. Egy dudor volt a közepén, amit támadásra is lehetett használni. Külsejét bivalybőr fedte, ezért lehetett kioltani vele a tüzes nyilatkat, mert a bőrt nem lehet felgyújtani.

Ezt a képet használja fel az apostol, hogy bemutassa Isten védő szeretetét, aki lelki fegyverekkel vértéz fel bennünket. Nem csupán emberi eszközök és megküzdési stratégiák vannak birtokunkban, hanem maga Isten erősít meg bennünket küzdelmeinkben.

Megkapjuk az igazság övét, a megigazulás páncélját, a békesség saruját, az üdvösség sisakját és a lélek kardját. (Ef 6, 14-17) A hit győzelemre képes erősséget ad az ősegyház tapasztalata szerint a hívő embernek. Elvakultság nélküli belső erő ez, aminek alapja az Istenhez tartozás. Erre nekünk most nagy szükségünk van. A nagyheti liturgiákat a templom rejtekében fogom imádkozni. Ezekben arra kérem Istent, hogy a hitnek ezt az erős pajzsát adja meg nekünk. Be-fejezésül pedig fogadjatok egy történetet, amit magam is kaptam és tovább adok nektek lélekerősítő gyanánt.

Al-Hakim kalifa, Egyiptom muszlim uralkodója (996-1021) elrendelte, hogy 9 évre zárjanak be minden templomot. Egyik nap végigment a keresztények egyik utcáján. Minden házból azt hallotta, hogy imádkoznak és Istent dicsőítik. Azonnal megparancsolta: „Nyissátok ki a templomokat, és hagyjátok imádkozni a keresztényeket, ahogy akarnak. Be akartam zárni minden utcában egy templomot, de most látom, hogy ezzel minden házból megnyitottam egyet.”

Istentől megáldott, hittel áthatott húsvéti ünnepeket kívánok!

Karesz atya

Amitől tartottunk, abban már benne vagyunk

Mikes Kelemen szavai adták a címet, amikor bekövetkezett az, amitől félték: Rákóczi fejedelem halála.

Mi is már „benne vagyunk”. Féltünk tőle, sejtettük, hogy jön, és már benne is vagyunk a koronavírus járványban. A járvány terjedésével egyidejűleg olyan kísérő jelenségek is járnak, amelyeket nem lehet szó nélkül hagyni. Többen olyan cikkeket, posztokat tesznek közzé, amelyek első látásra tetszetősek, nagyon keresztényiek, látszólag hitünk és az egyház védelmében írták, de ha elgondolkozunk rajtuk, kiütköznek e vélemények hibái, rájövünk, hogy vagy tudatlanság, vagy az egyház iránti rosszindulat rejtőzik bennük.

Például egy – magát katolikusnak tartó – portálon olvastam egy bejegyzést, melynek írója mélyen felháborodott a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia rendelkezéseiben, melyekkel megpróbálják a vírus terjedését akadályozni. Például szentmisén nem foghatunk kezét, csak kézbe áldozhatunk, nem használhatjuk a szenteltvizet stb. A bejegyzés írója szerint ez azt mutatja, hogy félünk, nincs elég hit az egyházban, a püspökök sora és maga a pápa is meggyengült hitű,

pusztán az emberi intézkedéstől várják a védelmet, ahelyett, hogy imádkoznának. Azt írja, dacoljunk az intézkedésekkel, ne féljünk az Úr szent testét érinteni, mert Ő mindenkit megvéd a betegségtől, illetve mindenkit meggyógyít. A szenteltvíztől se féljünk, megvéd a bajtól. Sokan egyetértettek vele, tetszésüket fejezték ki, hozzászólásokban bővítették az elképzelést, valaki azt is írta, hogy csak az betegszik meg, akinek nincs elég hite.

Óriási tévedéseket tartalmaz ez az írás. Nincs olyan ígéretünk Jézustól, hogy az Oltáriszentség vétele, a szenteltvíz hintése sérthetetlené, a betegségekkel szemben teljesen ellenállóvá tenne bennünket. Nincs olyan ígéret, hogy mindenki meggyógyul, akinek erős a hite. Ismerjük az ateista orvos lourdes-i történetét, aki egy csodás gyógyulás láttán (ateista volta ellenére) maga is csodában részesült: hívővé lett.

A téveszmék arra készítetnek, gondoljuk át hitünket, kiben hiszünk, kinek hiszünk, mit hiszünk.

Mit is jelent a hit? Szilárd bizalom abban, amit nem látunk, amiről személyesen nem tudunk bizonyosságot szerezni. Nem is lennének ké-

pések mindennek személyesen utána járni, nem akarjuk a hosszú utat bejárni, amit valami tudományos megállapítás, tétel bizonyítása jelent, hanem elfogadjuk, elhisszük, hogy úgy van. Nem mindegy, hogy kinek hiszünk. Hiteles személy kell ahhoz, hogy higgyünk neki, és ha egyszer mellébeszélésen, ferdítésen rajtakapjuk, az illető elveszti szavainak hitelét, hiteltelenné válik.

A hit – lelki értelemben – az Istenben, a feltámadásban, az örök életben való hit. Tömör összefoglalását a Hiszekegy adja, ezért nagyon ajánlatos naponta hittel, figyelemmel elmondani.

Honnan van a hitünk? Isten ajándéka. Szüleink, rokonságunk, hitoktatók elültetik bennünk, növekedése Istentől való. Vannak, akiket nem neveltek hitre, de életük során őket is megszólíthatja az Isten, hitre térhetnek.

Hit növekedése? Miért? Növekszik a hit? Nem elég, ha van hitem?

Bizony, nem elég. Egész életre szóló programot, hajtóerőt és célt kaptunk a hitben, egyrészt hitünk szerint kell élnünk, másrészt szüntelenül kutatnunk kell a hitet, tökéletesíteni ismereteinket, hogy célunkat, az Istent, az örök életet elérjük. Kerüljük a vakhitet, melybe akkor esünk, ha kritika és gondolkodás nélkül hiszünk. Ne terjesszünk tévhitet, mely tisztázatlan és hibás eszméket tartalmaz. A hit nagy szellemi kihívás.

Szent Pál apostolnak a Rómaiakhoz írott levele nagyon mélyen foglalkozik a hittel. Érdeemes hozzá elolvasni Szent Jakab levelének egy részletét is, a 2. fejezet 14. versét, mely a hit tettekre váltására ösztönöz: **Testvéreim, mit használnál, ha valaki azt állítja, hogy van hite, tettei azonban nincsenek? Üdvözítheti a hite?**

Visszatérve a járványhoz, azt írják, most vizsgálják a nép fegyelemből, okosságból, türelemből, és hozzáteszem: a keresztény hitből.

Molnár Istvánné

Szabó Magda: Hinni

Hinni szeretnék a kimondott szóban,
Hinni az emlékekben, egy régi fotóban.
Hinni szeretnék egy darabka kőben,
Egy száraz faágban, vagy épp zöldelőben.
Hinni szeretnék a könyv betűiben,
A madarak dalában, a tiszta levegőben,
Hinni a szóban, a segítő kézben,
Hinni szeretném, hogy van miben hinnem.

„Az Oltáriszentségben velünk levő Krisztus”

Az eucharisztikus kongresszusok múltja és jelene

2020. szeptember 13. és 20. között, ha minden jól alakul, egy rendkívüli esemény zajlik majd Budapesten, amelyre az egész világ odafigyel. Ez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, aminek az előkészítéseképp már több éve közösen imádkozik minden magyar plébániai közösség minden szentmise végén. Plébániai közösségünk sok tagja pedig arra készül, fiatalok és idősek egyaránt, hogy együtt részt vegyenek a Kongresszus nyitó szentmiséjén. Az Eucharisztikus Kongresszus valószínűleg egy rendkívül nagyszabású esemény lesz, sok-sok emberrel, tévés közvetítéssel, látványos helyszínekkel, mint a Puskás Ferenc Stadion vagy a Hősök tere. A figyelem felkeltésén kívül azonban a kongresszusoknak mindig is volt egyrészt társadalmi, a világ felé irányuló, másrészt pedig mély belső, lelki üzenete is, amelyek áttekintése segíthet minket abban, hogy akár résztvevőként, akár nézőként saját és közösségünk hitbéli növekedését szolgáljuk.

Az eucharisztikus kongresszusok az 1870-es években, Franciaországban születtek meg, teljesen laikus kezdeményezésre: egy vallásos fiatal nő, Émilie-Marie Tamisier gondolta azt, hogy az Istentől egyre inkább eltávolodó modern világban szükség lenne az oltáriszentség felmutatására, illetve az eucharisztikus templomi közösségek összegyűjtésére, seregszemléjére. A kezdeti néhány évben a francia hívekre korlátozódtak a találkozók, és azt a célt szolgálták, hogy megmutassák a katolikus hit erejét az országban, 1881-ben tartották először nemzetközi résztvevőkkel a kongresszust. Az ezt követő 140 évben hol évente, hol kettő- vagy négyévenként rendezték meg, a nagy világegések idején szüneteltek a találkozók, szerkezetük, résztvevőik, társadalmi és lelki üzenetük fokozatosan átalakult, követték az egyetemes egyház és a hívek igényeit, változó vallásosságát.

Az első világháború végéig tartó első korszak évente tartott eucharisztikus kongresszusai például az oltáriszentség dicsőségét hirdették, ezt a legjobban az egyes találkozók csúcspontját jelentő hatalmas körmenetek képviselték, a magánáhitat pedig a szentségimádásban és az engesztelő imádságokban fejeződött ki. Erre a korszakra tehető Szent X. Piusz pápasága (1903-1914), aki a gyakori, napi szentáldozás fontosságát hangsúlyozta és bevezette a gyermekkori elsőáldozást. Pápasága idején jelent meg az eucharisztikus kongresszusokon a tömeges szentáldozás és elsőáldozások gyakorlata.

Az első világháború után 1922-ben tartották az első kongresszust, és a jobb felkészülés érdekében ettől kezdve két évente rendezték meg. Egyre nagyobb hangsúlyt kapott a találkozók egyetemes jellege – figyeltek arra például, hogy végigjárják az összes kontinenst, így az 1938-as budapesti Kongresszus előtt Buenos Airesben és Manilában rendezték meg őket. A találkozó csúcspontja még mindig az ünnepélyes körmenet volt – 1938-ban például a Dunán tartottak éjszakai fáklyás körmenetet – ezt vették körül a szentségimádások és tömeges szentáldozások.

Az eucharisztikus kongresszusok harmadik korszakát a II. Vatikáni zsinat nyitotta meg (1960-64), amelynek alapvető célja volt a megértett, átéltszentmise jelentőségének visszaadása a hívek számára – ekkortól lett a liturgia nyelve a latin helyett a népnyelv. Ez a fordulat érezhető az oltáriszentség ünneplése kapcsán is – elsősorban már nem úgy tekintettek rá, mint egy hódolatra méltó misztikus tárgyra, hanem mint az Isten és az ember közötti találkozás lehetőségére, mint lelki táplálékra. A négy évente tartott kongresszusokon ezért ettől kezdve az eucharisztikus lakoma, vagyis a szentmise állt az események középpontjában, a szentségimádások, körmenet mind efelé vezettek.

A kongresszusok ilyen felfogása hasonlít egy középkori római szokásra: a nagyböjti vasárnapokon a pápa mindig más fontos római templomban mondott szentmisét, melyre az egész város valamennyi templomából eljöttek az emberek, ezzel is kifejezték a városi nép, a papság és a pápa összetartozását. Ez a szokás volt a *Statio Urbis*, vagyis a város stációja. Az eucharisztikus kongresszusokon nem csak egy város, hanem az egész egyetemes egyház összegyűlik egy helyen, hogy közösen, a szentmisében ünnepelje meg Krisztus keresztdozatát, ez lesz így a *Statio Orbis*, a világ stációja.

Az 1973-ban kiadott szertartáskönyv szerint „az eucharisztikus kongresszusokat úgy kell felfognunk, mint egy-egy ’statiót’, vagyis állomást az elköteleződés és imádság útján, amelyre egy-egy közösség meghívja az egyetemes egyházat... hogy együtt mélyítsék el az Eucharisztia misztériumának valamely vonatkozását, és a szeretet és egység kötelékében együtt fejezzék ki tiszteletüket az Oltáriszentség iránt”. Reménykedjünk, hogy ez a szeretet és egység szeptemberben éppen Budapesten fűzi majd össze az egész egyházat, és nyújt résztvevőknek és nézőknek is az örök életre szóló lelki táplálékot. (Lásd pl. <https://www.iec2020.hu/hu/torteneti-hatter>)

Novák Veronika

A tálentumokat mások javára fordítani

Beszélgetés Juhász Anitával

Interjúorozatunk mostani részében közösségünk egy sokak által ismert, nagyon sokféle szerepet betöltő tagjával beszélgetünk, aki nagyon régóta nem csak „arca” sok közösségi programnak, hanem a „hangja” is.

– Kik állnak hozzád a legközelebb? Mondj néhány mondatot a családról, barátidról!

Rendkívül szerencsésnek érzem magam, mert a szüleim érzelmileg nagyon kiegyensúlyozott, szeretetteljes háttérrel biztosítottak a húgomnak és nekem. Ez a szoros, egymást segítő, elfogadó napi kapcsolat a mai napig jellemzi a családukat (életem egyik nagy csodája a családom). Bár nem nevelték minket kifejezetten vallásosan, azonban az az értékrend, amelyben szocializálódtunk, alapot adott ahhoz, hogy a hitünk kialakuljon és mára megerősödjön az egész családban. Abban is szerencsés vagyok, hogy sok barátom van, akikkel – az Úr jóvoltából – együtt utazhatok rövidebb-hosszabb ideig az életemben, ők a legkülönbözőbb helyekről és életfelfogással érkeztek, de törekszem arra, hogy a felszín alatt kapcsolódjunk egymáshoz, az emberi létezésen túl az élet megélésében. Azért is fontosak számomra ezek a tartalmas találkozások – személyes, online, telefon – mert nekem a minőségi idő a legfőbb szeretetnyelvem.

– Milyen tapasztalatok, élmények, hatások befolyásolták az Istennel való kapcsolatodat, hitedet? Kinek, minek volt ebben döntő szerepe, volt-e esetleg valamilyen nagy fordulat az életedben?

A hitem tudatára ébredésének sorsfordító eseménye igazából a közösségbe való beleszönpöngésem (életem másik nagy csodája) volt. Kamaszkoromban történt, hogy egy nagyon kedves lány (Egyed Orsolya), akit az általános iskolából már ismertem látásból, de a középiskolában már beszélgettünk is, mikor megemlítettem, hogy szeretek énekelni, felajánlotta, hogy ha van kedvem, akkor nézzek be a kóruspróbájukra péntek esténként a Közösségi Házba (régóta néven az oviba), ahol gitáros egyházi énekeket énekelnek. A kíváncsiság nagyon erős volt bennem, így kerültem a Gergő Lajos vezette ifjúsági kórusba. Már akkor nagyon megfogott a közösség, az a lelkiség, az

a nyitottság, elfogadás, amelyek meghatározták a hitemet, a közösségekben végzett szolgálataimat. Nyáron csatlakoztam a plébániai cserkész táborhoz (ez utána még 10 évig folytatódott), amelyek valóban legendásan nagyon jók voltak, és mint később kiderült, ez határozta meg az elmúlt másfél évtizedes hittantábor szervezésében vállalt küldetésemet is.

– Mi az, amit a vallásos életedben, a hited mindennapi megélésében a legfontosabbnak tartasz?

Úgy gondolom, hogy én szépen „belecsúsztam” a hitembe. Belül éreztem, hogy semmi sem történik véletlenül, mindennek oka van, terelgettek felülről, és én hagytam magam. Igyekeztem kialakítani a Gondviseléssel az együttműködést, ami a mai napig meghatározza a hitem mindennapi megélését. Meglátásom szerint az emberben genetikailag kódolt szükséglet a hit, abban már különbségek vannak, ki miben találja meg a hitét. A Kiscsoport (ma már házaspárokként is emlegetjük) egyik – talán 18-20 évvel ezelőtti – alkalmán az volt a feladat, hogy mindenki fogalmazzon meg élete célját. Erre a rövid, egyszerű kérdésre azonban hirtelen semmi nem jutott eszembe, de aztán a semmiből bevillant a válasz, amit ma már a Szentléleknek tulajdonítok, hiszen egyszerűen megsúgta. A mai napig ugyanezt vallom: szeretném megtalálni magamban azokat a találmányokat, amiket Istentől kaptam, felszínre hozni őket és mások javára fordítani.

– Hogyan segíti a hited a világi munkádat? Hogyan sikerül a világi életedben felvállalnod a hited, mit érzel esetleg nehézségnek?

Úgy érzem, hogy a kapott találmányokat a világi munkámban is kamatoztatni tudom (Oktatási Hivatal – uniós projekt megvalósításában szakmai fejlesztőként). Mázlistának tartom magam itt is, mert többségében olyan közösségekben dolgozhattam, ahol a támogatás, az egymás segítése természetes, vagy ki tudtuk alakítani közösen. A sikerek és kudarcok együttes megélése gazdagította a közösség tagjait, a köztünk lévő kapcsolatot, ami sokszor a kollegiális kapcsolatból átalakult baráti kapcsolattá. Ezek még mindig elkísérnek. Úgy tűnik, ez a küldetéstudat a munkahelyemen sem hagyott nyugodni, mert mikor kiderült, hogy a kollégáimnak igényük lenne egy napi pozitív üzenetre, én meg is valósítottam. Több mint másfél éven keresztül kéthetente jártam az irodákat (200–250 ember), és vittem a kis ajándékcacskómat, amiben az általam összegyűjtött és felvágott pozitív üzeneteket, idézeteket vittem, a kollégák húzhattak. Ezt azért is tartottam fontosnak, mert egyrészt sokszor úgy mond „betalált” sokaknál, másrészt ez az apróság összehozta az embereket, és saját magukat is megajándékozták

egy-egy mosollyal a monoton munkavégzés alatt. Engem ez örömmel töltött el, és annak is örültem, hogy közvetítő lehettem ebben a helyzetben. Ha egy beszélgetés során esetleg kiderült, hogy gyakorló katolikus vagyok, a visszajelzés az volt, hogy nem lepődnek meg, mert érezni egy „másfajta” kisugárzást. Hátrányom szerencsére ebből sohasem származott.

– Hogyan alakult ki a táborok, zenei együttesek, programok szervezésében, működtetésében betöltött szereped?

A közösségben végzett szolgálathoz visszatérve, nagyon meghatározónak tartom a már említett cserkésztáborokat. A táborokban megélt lelkiség, az együtt átélt vidám élmények mind óriási energiákat szabadítottak fel bennünk, amelyből egész évben táplálkoztunk. Ezek az élmények alapozták meg a 2005-től indított hittantáborokat. Nagyon hálás vagyok Székely-Nagy Gábornak, Gergó Lajosnak és a többieknek. Rengeteget tanultam tőlük, és azt a szellemiséget igyekeztünk továbbvinni Supoláné Marikával, Hudák Ivettel, majd később Nagy Péterrel is. Nekik is hálás vagyok, hogy társak lehettünk ebben a küldetésben. Pedagógusként vallom, hogy az ember elsődleges tevékenysége a játék, ezért a táborok fókuszja mindig ez volt. A játékokon keresztül fejlődtek, erősödtek a résztvevők képességei, készségei, lehetőségük volt személyiségük kibontakozására, megerősítésére. A szociális képességek fejlesztésén túl nagy hangsúlyt kapott természetesen a közösségépítés, a kohéziós erő kialakítása, a hit megélése és megosztása.

– Mit tartasz fontos feladatodnak a jelenlegi, közösségben betöltött szerepedben?

Manapság a táborok szervezésébe egyre inkább bevonjuk a fiatalokat, a fiatal felnőtteket, mert fontosnak tartjuk, hogy a saját magukért történő felelősségvállalás mellett az egymásért, a közösségért való felelősségvállalás is beépüljön, úgy, hogy közben érezzék ennek a szolgáltatnak az örömét, mert elengedhetetlen, hogy miközben szolgálnak, a „flow élmény” által ők is gazdagodjanak lelkileg, mentálisan. A Cor Jesu kórus mellett részt veszek – Kuba Katival együtt – a farsang és Mikulás ünnepség szervezésében, az adventi koszorúkészítés előkészítésében, lebonyolításában, a Betlehemes játék rendezésében. Ezeknek a programoknak is közösségépítő, közösségmegtartó erejük van, és nemcsak a gyerekek, a fiatalok számára, hanem a családok közti kapcsolatok erősítésében is kiemelkedő szerepet játszanak.

– Mit vársz az elkövetkező időszaktól – akár saját életedben, akár a közösség életében?

Úgy érzem, sok feladatot bízott rám az Isten, amihez kellő talentumot is adott, nekem csak élnem kell velük, használnom kell őket, hogy a földi pályafutásomban hangszer tudjak lenni az Ő kezében.

– Most sokan pihenésre kényszerülnek a karantén miatt. Neked mi a kedvenc könyved, filmed, milyen zenét szeretsz? Mi jelenti számodra az igazi pihenést?

Kedvenc filmem a *Stalker*, kedvenc könyvem *Gary Chapman: Az 5 szeretnyelv – Egymásra hangolva*. Zenében szinte mindenevő vagyok, zenefüggő. Az igazi pihenés számomra a családdal, barátokkal együtt töltött minőségi idő, az imádság, a zenehallgatás, olvasás, koncertek, kirándulás, az éneklés és a közösségi szolgálatok. Kedvenc feltöltődési helyem a bakonybéli Szent Maurícius Monostor.

„Mit sem aggodom, nem féltém életem,
csak, hogy végigfussam a pályám,
s a feladatom teljesítem,
melyet Jézus bízott rám.”

Ady Endre: Istenhez hanyatló árnyék

„Mint az árnyék, mikor elhanyatlik, el kell mennem, és ide s tova hanyattatom, mint a sáska.” *Zsoltárok könyve 109.*

Akaratomból is kihullasz,	Szent Képzelés, örök hit-balzsam,
Én akart, vágyott Istenem,	Ki létlenül is leglevőbb,
Már magamat sem ismerem	Meghalok szent Szined előtt
S Hozzád beszélni rontás fullaszt.	S akarom, hogy hited akarjam.
Üldöztetésimben kellettél	Megüzeték s nem nyugszom addig,
S kerestelek bús-szilajon	Míg hitedet meg nem nyerem,
S már-már jajomból kihagyom	Mert kockán van az életem,
Neved, mely szebb minden neveknél.	Mint árnyék, mikor elhanyatlik

S hanyattatom, miként a sáska,
Mert csak Tenéked van erőd
S mert nem láttam régen előbb:
Nem szabad hinni senki másba.

Bakonybél 2

- azaz: pillanatképek második bakonybéli lelkigyakorlatunkról

Vérzik a szívem: a második bakonybéli lelkigyakorlatunkat nem tudtuk meghirdetni a plébánia minden tagjának. Érthetetlen módon, bár nagyon sok átépítési munkát végeztek a monostor körül, szálláshely kevesebb lett, mint volt (mivel a korábbi szálláshelyünk életveszélyessé vált). Így most a második lelkigyakorlatra nagyjából azok jöttek, akik az elsöre. Az ebédlőbe így 25-en fértünk el jól. Viszont: jövőre is kaptunk időpontot, tehát most már visszavárnak minket, nem kell újra ennyit várni (és küszködni) a harmadik alkalomra.

Bakonybél 1: Amit még Izsák atya tartott! 5 évvel ezelőtt. A legendás első lelkigyakorlat... Úgy kezdődött, hogy egy évvel előtte, egy plébániai kiránduláson vetődtünk el a bencésekhez vasárnapi misére, s ez maradandó nyomokat ütött a lelkeken. Véletleneknek, Nagy Péternek és Juhász Anita-nak köszönhetően ezt követte az első – és sokáig úgy tűnt egyetlen lelkigyakorlat. **Slusszpoén:** szerintem az egykori kirándulás szentmiséjén ugyanaz az evangélium hangzott el, mint az idei lelkigyakorlat vasárnapi miséjén: „Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága” – hiszen hat év alatt kétszer lement egy A-B-C éves kör, s pont ugyan abban az időszakban tértünk vissza. Ejha! A hátamon feláll a szőr, ha arra gondolok, hogy a végtelen hosszúnak tűnt eltelt idő napra pontosan így telt be egy ciklussá.

Bakonybél 2: Kalandos *leutazás*: menet közben kellett egy autót lecserélni, fékprobléma miatt. Monostorban szállt meg 14 fő, külső *helyszínen* 11 fő. („Bocsi, van kulcsod a kapuhoz?” – hallhattuk.) Sok *zsolozsma* (talán túl sok is? korai felkelés, bocsi). *Jéghideg templom* – náluk is! Csendes ima. Séta az arborétumban – mely az édenkert mása. *János testvér* vitte a prímet, változatos munkamódszerekkel, okosan felépített tematikával: hálaadás a jó, majd a „rossz” dolgokért. Olyan feladatot adott, mely nem évül el, egészen a második eljövételig nyugodtan gyakorolhatjuk. *Illés testvér*, bár megközelíthető volt, eleinte csendben asszisztált. Ám a szombat estére adódott szabadidőben spontán azzal támadtam le, vállaljon el egy kötetlen, kérdezz-felelek beszélgetést. Ottragadtunk az étkezőben beszélgetni, én ezért külön hálás vagyok. Hiszen az egy dolog, hogy hivatalból tanítást kaptunk János testvértől, de az meg egy másik szintű tanítás, (ami kimondatlanul mindig ott rezeg minden papi, szerzetestestvéri beszélgetés hátte-

rében,) hogy egy szerzetes-jelöltet az indítékairól, helyzetéről, életéről lehet kérdezni.

Gyónás – ez is menet közben oldódott meg, s élhattunk vele.

Egyéni lelki beszélgetés János testvérrel – ilyen is volt. A testvérek, amit kértünk, abba beleálltak. És persze adódtak egyéb csoportos, spontán, vacsora vagy kávézás alatt zajló résztvevői beszélgetések.

„**Az egész a légzésről szól**” – Mindenki meg kéne írja a maga beszámolóját (az újságba is). Én, ha egy valamit még részletesen kiemelhetek, az a zsolozsma tempója. Kezdetben rejtély volt számomra, hogy mennyi szünetet tartanak a zsolozsmában énekelt (jelöletlen) sorok között. Hát megkérdeztem: a kántort követik. De ő mi alapján csinálja? Hát még kifújja a maradék levegőt, aztán vesz egy újabb mély lélegzetet, s aztán kezd énekelni. Áhá! Szóval így semmi rohanás nincs a dologban. Zéró kapkodás. Ezzel a tempóval csatlakoznak rá Isten igéjére. Elfogadom, hogy ez valakire idegesítően is hathat, ám én ámulok zseniális egyszerűségén. Mennyire emberi, mennyire normális ez a tempó! Légzésükhöz igazodnak énekükkel, s ezt napi 4 alkalommal teszik. Életük minden napján. Ez adja a keretét és vázát, egész struktúráját a világunknak. Ide mindig vissza lehet és kell térniük. (Jelen elvonulások helyzetünk minket is otthoni közösségeinkbe zár. Már csak ez az Isten-rutin hiányzik...)

Én nem tudok énekelni. Néha elkavarom, hogy hova is lapozzák a zsolozsmáskönyvben. Mégsem akaródzott kihagyni az alkalmakat. Elnézést, ha másoknak túl sok volt.

Izsák atya: tud valamit. Mond valamit, majd csendet tart, s ez egyeseknek izzásig hevül. Vagy: megy a rutinszerű zsolozsma, aztán egyszer csak valami megkapóan személyes fordulatot vesz a liturgia, például mindenki gyertyát kap és egyesével kimegy a magiszterhez áldásra. Egyszer csak kivilágosodik: Isten szeretet.

János testvér – még egy bónusz slusszpoén (remélem, nem veri ki a biztosítékot): ő református. Igen, egy református bencéstől kaptunk lelkigyakorlatot! Mikor anno csatlakozott a bencés közösséghez, tudtommal felmerült, kellene-e katolizálnia, hisz olyan, hogy református szerzetes, az hivatalosan nincs. Mivel e közösség kb. 1000 éve jött létre – tehát mindkét egyházszakadásnál előbb, tán a hely ősi szellemére is hivatkozva, s kiskapukat találva, ettől egyértelműen eltekintettek. Lásd a linkeket:

[https://www.magyarKurir.hu/megszentelt-elet/reformatus-bences-tett-orokfogadalmat-bakonybelben-2016,](https://www.magyarKurir.hu/megszentelt-elet/reformatus-bences-tett-orokfogadalmat-bakonybelben-2016)

[https://www.evangelikus.hu/a_kozos_aldozas_hianya_pedig_a_kereszteny_seg_botranya,](https://www.evangelikus.hu/a_kozos_aldozas_hianya_pedig_a_kereszteny_seg_botranya) <https://www.parokia.hu/v/valami-masra-szabadabb/>

Anzelm testvér - Záróképként idézzük fel Dumbledore-szerű szakállát. Őt most nem a nagyon jó felolvasásai miatt emelném ki. Hanem mert tudtommal ignáci lelkigyakorlatokat tart. Szóval **a jövő** felé kacsintanék!!! Azaz: most, hogy sínen vagyunk, és visszavárnak minket Bakonybélbe, dőlünk tán hátra elégedetten, mondván „Ezt jól csináltuk, szép munka volt!”? Súlyos hibának élném meg!!! Természetesen rendszeresen jövünk még újabb ilyen lelkigyakorlatokra. Pláne azok is, akik még nem voltak! DE: több is van még itt ebből... János testvér mellett Anzelm személyesen kísért ignáci lelkigyakorlatát is megpróbálhatjuk. Meg a silenciumot. Még több csendes imát. Vagy – tágítva a zárókép horizontját - mehetünk a **jezsuitákhoz**: 4-napos lelkigyakorlatra, 7-naposra, 10-naposra, 30-naposra, 9 hónapos hétköznapi lelkigyakorlatára, hívhatunk **kísérőt** ide, helybe stb...

Kovács Miklós

Dr. Gyökössi Endre: Mégis öröm

(Fil 4,4 és Fil 2,17)

Csúnya volt, tömzsi és púpos is. A negyvennégyes év légibombázásai alatt vesztette el úgyszólván mindenét; így került hozzánk, a parókiára. Lakásunk jórészt üresen állt, a szuterénben húzódtunk meg apró gyermekeinkkel. Az volt az „óvóhely”. Ő egy parányi szobácskában lakott fölöttünk. Júlia testvérnek szólította mindenki. Méltán. Senkije sem volt, így lett sokunk testvére, munkatársa, helyettese, kiegészítője; kis családomnak és egyházközösségünknek, a nagy családnak mindenese. Fityula nélküli diakonissza, palásttalan segédlelkész, beteglátogató nővér.

A frontról érkező halálhírek egy részét, amelyet hivatalból nekem küldtek meg a tábori lelkészek, ő kézbesítette. Egyedül nem győztem. Ilyenkor késő estig elmaradt és szótlánul ment be a szobájába. Még légiriadó és bombázások alatt sem jött le, hiába hívtuk. Csak legyintett – és mosolygott. Tulajdonképpen mindig mosolygott. Nem csak az arca, belülről ragyogott. Azóta nem láttam olyan csúnya-szép, tündöklő arcot. Sokáig nem értettem ragyogása titkát. Nap mint nap vijjogtak a szirénák. Gyárak közelében lakunk, gyakran hullottak a bombák. A házakra is. Kántorunkat behívták katonának, így az is ő lett. Úgyszólván minden nap temettünk, felváltva egy idősebb római katolikus lelkésszel. Egyre gyakrabban név sem került a hevenyében összetákolt koporsókra. Ki tudta azt akkor, ki milyen vallású lehe-

tett? A legtöbbet romok alól ásták ki. Öreg, katolikus lelkészársammal a temetőben tanulgattuk akkor az ökumenét.

Egy ilyen alkalommal hárman ugrottunk be az egyik, előre megásott sírba, mert mélyrebukó repülők gépfegyverrel pásztázták végig a temetőt. Júlia testvér ott is, akkor is mosolygott. A szorongástól feszülten mordultam rá:

– Most minek örül? – A sír mélyén is ragyogó arccal válaszolta:

– Éppen helyben vagyunk.

Máig sem tudom mire gondolt, arra-e, hogy kitűnő fedezékben lapulunk vagy arra, ha eltalálnak, csak ránk kell kaparni a földet.

Egyszer – véletlenül – az egyik szoba ablakából kikémlelve megláttam, hogy a kert legeldugottabb sarkában imádkozik. A légiriadót lefűjták, s már alkonyodott. Háttal állt a háznak, arcát az ég felé emelte. A Váci úton valamelyik gyár éghetett, mert a tűz verese meg-meglobbant csúnya-szép arcán. Szorosán összekulcsolt kezét félíg az égre emelte. Szinte belemártotta a rötes fénybe. Ezért láttam olyan világosan, hogy előbb a hüvelykujja emelkedett a szorosán összekulcsolt kézből, majd a mutatóujja, fél perc múlva a nagyujja, aztán a következő. Végül a kisujja. Majd nyitott tenyérrel az ég felé emelte mindkét karját. Úgy állt ott percekig, mint egy szürrealista szobor.

Attól kezdve a késő délutáni légiriadók lefújása után, ha az ablakhoz léptem, mindig ugyanott és ugyanígy találtam, imádkozva. Akkor is, amikor közvetlenül közelünkben söpört el egy házat a légiakna. Ezután belépett a lakásba és még sugárzóbb volt, mint máskor. Akár lámpát sem kellett volna gyújtanunk. Bár nem is volt szabad. Igaz, őt nem lehetett "elsötétíteni".

Elmondtam neki, hogy akaratlanul megfigyeltem, s hogy így, ujjait emelve még senkit sem láttam imádkozni. Rám mosolygott és azt válaszolta:

– Ez az én olvasóm.

– Az olvasója? – csodálkoztam rá.

– Az. Amikor a hüvelykujjamat nyújtom ki, azokra gondolok, akiket a Lélek eszembe juttat. Azután a mutatóujjam következik, akkor azokért mondom imát, akik Isten felé mutatják utamat. Magáért is akkor imádkozom. Amikor nagyujjamat emelem fel, a világ vezetőiért könyörgök: hagyják abba a háborút. Túl sok vér folyt már. A következő a gyenge ujjam. Azzal a gyöngéket, az üldözötteket, a kicsinyeket és a haldoklókat ajánlom Isten kegyelmébe. A kisujjam az enyém. Azzal kérem Gazdám, hogy halálig vidám szívvel szolgálhassam. Hogy senki ki ne maradjon, ezért tartom két tenyeremet az ég felé, s így kérem Istent, tartsa tenyerén a világot – mégis. Mosolygott és hogy szokott, eltűnt a szobájába.

Hónapok múlva derült csak ki, akkor már nem dörögtek az ágyúk, hogy egy rongyos zsákban az ágya alatt dugdosta a kifosztott rákospalotai zsinagóga hétágú gyertyatartójának és egyéb összetört kegyzsereinek darabjait. A vandál pusztítás után, éjjel kilopózkodott a házból, s amit a zsinagóga körül talált szétdobálva, zsákba szedte, hazahozta és elrejtette. Nem felejttem el, hogy később Duschinszki barátom, a rákospalotai rabbi, aki csodamódon megmenekült a bori haláltáborból, hogyan zokogott erre a zsákra borulva, hogyan jajongott héberül az asztalra kiborított törmelék fölött. Amikor megkérdezte Júlia testvért, mivel hálálhatja meg azt, amit tett, ő azt válaszolta:

– Örülök, hogy most örül – és kiment a szobából.

Aztán jóval a háború után egyszer rosszul lett. Kórházba került. Valamikor ápolónővér volt, nem lehetett becsapni. Igaz, nem is akarták, mert megismerték. Amikor ágya szélére ültem és megszorítottam a kezét, olyan derűvel mondta: rák, mintha örömhírt közölt volna. Bármikor meglátogattam, mindig volt jó híre valakiről a kórteremben: Erzsébet néni, a négyes ágyon, már evett. Ez hazament. Az jobban van, amaz már tud aludni. Amikor felőle faggattam, egyféle választ adott: Jobban vagyok, mint érdemlem.

Egy napon üresen találtam az ágyát. Már a lepedő is le volt róla húzva. Sokáig ültem a csupasz sodronyra meredve, megszokott helyemen; majd bekopogtam az orvosához. Már ismertük egymást. Őszhajú, idős, sok szenvedést megért belgyógyász volt. Amikor meglátott, levette a szemüvegét, és sokáig törölgette. Nem nézett rám, úgy mondta:

– Mielőtt meghalt, a kórteremben mindenkitől bocsánatot kért, ha valakit valamivel megzavart volna. Tőlem is, hogy gyógyulásával nem tudott örömet szerezni. Önnek ezt a levelet hagyta hátra. Arra kért, halála után adjam át. Megszorította a kezem, s valami ürüggyel magamra hagyott. A levélben temetésével kapcsolatban néhány szerény kérése volt Júlia testvérnak. Pár meleg sor, s végül egy bibliai idézet Pál leveléből, amelyet az öreg apostol beteg, fogolyként, bilincsek közül a filippibelieknek írt: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete.” Ezután csak egy szó állt még a levélben, reszketeg, nagy betűkkel kirajzolva: M É G I S.

Azóta fehér fába vésve ott őrzöm ezt az egyetlen szót íróasztalomon. Ha fáradtan, örömtelenül ébredek s nehéz nap vár rám, úgy kezdem, hogy elibe ülök, és hosszasan nézem. A hófehér fa és a belevéssett őt betű: M É G I S – hamarosan úgy sugárzik, mint egykor Júlia testvér. És vissza kell mosolyognom rá.

Reményik Sándor: Üres templomban

Így szoktam ezt: ha száll az alkonyat,
az üres templomba besurranok.
Egy lélek, aki Istent látogat.
A szentek komoly arca rámragyog.

Ha násznép járt ma itt: feledve rég,
és mise sincs, se karinges papok,
az oltáron két öröklámpa ég,
az Istenemmel egyedül vagyok.

A templom üres, a lelkem tele.
Megértjük egymást, pedig nincs szavunk,
itt állok, szemben állok Ő vele
s nem látja senki, hogy együtt vagyunk.

Állok, térdre nem hajt a vágy hatalma
csak fürkészem a nagy Akaratot;
úgyis addig állok, míg Ő akarja
s ha nem akarja: összeroskadok.

Olyan végtelen áhitat fog el,
mintha erdőben néznék csillagot,
ahol az örök, ős csend ünnepel,
pedig – csupán egy templomban vagyok.

Friss híreink megtalálhatók az interneten:

www.facebook.com/xvjszp és www.xvjszp.hu

Ezen a mobiltelefonszámon tudnak idős testvéreink segítséget kérni pl. bevásárláshoz. A számot napközben lehet hívni, ha nem tudjuk felvenni, visszahívunk mindenkit: (06) 50 108 2284

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergó Ágnes.